

bandcoach

MAGAZINE VOOR BANDMUZIKANTEN

NUMMER 17 JUNI/JULI 2012

JULIAN SAS
BLUES IS GEEN KEURSLIJF

**HET MAXIMALE
UIT JE DRUMS**

Elske van der Wall
**HERKENBARE
MUZIEK MET VEEL
EIGENHEID**

**DE BESTE
VERSTERKERS
TEST JE ZELF**

4E JAARGANG

verschijnt 6 keer per jaar NL

B

€ 7,95

www.bandcoach.eu

Bluesgitarist Julian Sas:

'EMOTIE mag je nooit PERFECTIONEREN'

Sommige gitaristen vragen me wel eens hoe ik bij de 'string bending' elke keer weer de juiste zuivere toon pak. Ik weet het niet. Het gebeurt gewoon." Wie bluesrockgitarist Julian Sas (42) heeft zien spelen (als je dat nog niet hebt gedaan, kijk eens naar de vele video's op YouTube) ziet dat hij de gitaar bespeelt alsof het de meest eenvoudige zaak van de wereld is. Maar het is de meester die iets wat moeilijk is, simpel laat lijken. Dat hij de zuivere toon elke keer weer weet te pakken in zijn scheurende en 'string bending' rifies,

Blues is pas blues als het door merg en been gaat en je uit de krochten van je ziel ontroerd raakt en diepgang vindt. Vergeet muziektheorie. Bring on the groove. Blues is pure muziek en bluesgitarist Julian Sas beheerst die puurheid. "Ik heb nooit gespeeld om beroemd te worden. Ik heb die drang om de blues te spelen. Het is bijna autistisch."

is gewoon klasse. Niet voor niets is hij voor de derde keer uitgeroepen tot beste Nederlandse bluesgitarist. Hij weet niet alleen zuiver te spelen. Julian raakt zijn snaren aan en laat ze zingen, huilen, janken, schreeuwen, fluisteren, praten, lachen. Het is alsof elk geluid een directe vertaling is van wat hij denkt, voelt en wil zeggen. De gitaar is Julian Sas; een verlengstuk met passie en een twee-eenheid. Als Julian speelt, hoor je geen gimmicks; geen gekunstelde technieken of foefjes. Gewoon pure eerlijke blues. Straight from the heart. "Emotie mag je nooit perfectioneren."

Ongerepte blues

Wat is het geheim van Julian Sas om zo fantastisch en haast ongerept de blues te spelen? Eigenlijk begint dat al met de liefdesaffaire die hij met de gitaar en blues heeft. Net als zijn Amerikaanse voorbeelden uit de jaren twintig van de vorige eeuw speelt Julian om te spelen.

"Ik ben altijd een verlegen jongen geweest en door mijn gitaar heb ik leren communiceren met mensen. De gitaar en blues zijn de redding van mijn leven geweest. Er is een soort dankbaarheid die ik daarover

voel en er zit daarom geen ego tussen mij en de gitaar. Ik heb er respect voor. Er is een liefde. Een drive om te spelen. Ik heb nooit gespeeld om beroemd te worden. Dat heb ik in het hele begin al achter me gelaten. Ik moet gewoon spelen. Een drang die bijna autistisch is. Ik speel eigenlijk altijd voor mijzelf. Of ik nu hier speel in mijn eigen huis of op het podium. Ik sla de gitaar om mijn schouders, sluit de Marshall aan en ga gewoon spelen. Dan zit ik al meteen in een roes, waar ik niet meer uit wil komen. Ik leg mijn emotie in de muziek. Er zit niks tussen en er is niks bedachts. Ik kan niet 'faken'."

De Julian Sas Band (bluesrock en jamband) met bassist Tenny Tahamata en drummer Rob Heijne is zo goed op elkaar ingespeeld dat Julian all ruimte krijgt om zichzelf te laten gaan. "Een nummer van drie minuten, kan op het podium zomaar tien minuten duren. Dat is vrijheid."

Typische bluesound

Zijn hele leven en persoonlijkheid zitten voor Julian in zijn gitaar en dat verklaart voor een belangrijk deel waarom hij de blues zo puur kan vertolken. Er zit, ➤

zoals hij zegt, geen ego tussen. Toch wordt blues ook door de sound bepaald. Hoe creëert Julian die typische bluessound? "Mijn bluesgeluid is hard, ruig en open. Een eerlijk geluid. Ik speel ouderwets en ben niet gericht op techniek. Veel gitaristen zijn juist technisch, maar luisteren te weinig naar hun gitaar en geluid. Ik gebruik het geluid van mijn gitaar en de versterker. Het kale basisgeluid. Dat geluid begint met de keuze van de gitaar. Een Gibson met een Humbucker of een Fender Stratocaster of Telecaster met een single coil. Deze gitaren hebben een zo traditioneel mogelijk geluid. Ik gebruik meestal een

'Dynamiek en volume zijn de belangrijkste effecten'

Marshall-versterker met een randje distortion. Verder speel ik veel met volume. Niet met een pedaal, maar met de volumeknop op mijn gitaar. De respons is net wat beter met de volumeknop."

Ooit kocht een Julian een transistorversterker, maar

dat was één keer. "Ik was toen jong", verontschuldigt hij zich half met een glimlach. "Een buizenversterker is grootser. Meer kracht en volume. Perfect voor de blues."

Gibson of Fender

Blues is volgens de beste bluesgitarist van Nederland een beetje rommelen met je geluid. Maar je kunt ook te veel rommelen. "De tonen van de gitaar zet ik helemaal op nul. Eigenlijk zit er altijd in de ondertonen een akoestisch geluid, want ik vind dat een gitaar als een gitaar moet klinken. Dit is mijn basisgeluid en de basis

van blues. Als Keith Richard speelt, hoor je altijd of hij met een Gibson of Fender speelt. Wanneer je

dat verschil niet hoort, zit er teveel troep tussen. Maar voor de echte bluespuristen ben ik zelfs te ver gegaan. Ik speel vooral bluesrock of jamband. Ze vinden dat ik teveel effecten gebruik, zoals een phaser of fuzz en wahwah. Maar wat kleine effecten geven het

wel een psychedelische context. Dat hoor ik constant in me hoofd. Al die muziek geluiden hoorde ik al als kind. En die geluiden kun je soms alleen vertolken met je hoofd. Als je de set-up hebt van Chicago-blues, een telecaster met een kleine amp en in essentie een puur bluesgeluid, zou ik daar wellicht nog een reverb op zetten om het wat meer ruimte te geven."

Effectenbak

Julian gebruikt acht geluidcombinaties of effecten en daar rommel hij altijd mee. "Dan ga ik uitvissen wat een mooi geluid is. Ik heb alleen analoge effecten. Het geluid mag namelijk een beetje vies zijn of ruisen. Digitale effecten vind ik verschrikkelijk." Julian heeft geen problemen om zijn 'geheim' van een perfect bluesgeluid te delen. "Ik deel dat met iedereen". "Het geheim zit in je linker- en rechterhand. Ik heb een Ibanez tube screamer TS808 en TS9. Dit is het beste pedaal aller tijden. Het is een 'booster' van het geluid dat er al is. Het maakt het groter en warmer. Ik heb geen echte distortion. Dat is te fel voor de muziek die ik speel. Daarnaast heb ik MXR Phaser 90. Die heb ik al mijn leven lang. Verder speel ik met een Slan CLone Chorus uit '76. Daar zit een mooi randje 'bass'

'Blues is geen keurslijf'

aan. De Electroharmonic Chorus is briljant. Ook heb ook nog een More Gary van Dr. No. Een stampbox met fuzz. Maar dat is te heftig om de hele avond op te spelen.”

”Als ik een concert geef met mijn band dan verander ik het geluid constant, want ik vind dat het interessant moeten blijven. Weliswaar heb ik dezelfde versterker, maar door de effecten verandert het geluid. Daarnaast is dynamiek en volume echt essentieel. Dat zijn de belangrijkste effecten. Dat maakt de muziek mooi. Alleen hard gaat vervelen en de hele avond op een wahwah ook. Maar dat pedaal gebruik ik, omdat ik op een bepaalde frequentie dan een feedback in de toon krijg. Dat is een mooi showelement. Soms zijn

‘Het geheim zit in je linker- en rechterhand’

effecten ook goed voor een gimmick.” In zijn pedal flightcase of effectenbak is ook een Jim Uni Vibe tremolo te vinden, waar hij alleen de stand van gebruikt. “Ik heb ooit eens met een talkbox gespeeld, maar daar kreeg ik hoofdpijn van.”

In tegenstelling tot de bluespuristen vindt Julian dat er een grote verscheidenheid is aan bluesmuziek. Blues is voor hem geen keurslijf. Er is niet zozeer een stijl neer te zetten en in Amerika heeft bijna elke staat een eigen stijl. “Het gevoel van de jaren twintig is niet meer het gevoel van nu. Blues moet zich ontwikkelen. Je hebt de oorspronkelijke Mississippi-blues. Dat is een rauwe stijl, die de zwarte bevolking speelt. Geen PA en de muzikanten hadden metalen stembanden. De stijl werd later vertolkt in de stad met puur een gitaar en versterker.”

”Ze deden alles met de vingers. Muddy Waters is een mooi voorbeeld. Het werd gespeeld na sluitingstijd.

De Moonshineblues was de muziek van de duivel en het was een brutaal, schel en hard geluid. Door de migratie van platteland naar de stad veranderde het geluid ook. De shuffle is geïnspireerd op het ritme van de trein en de blues in Chicago en Detroit, zoals boogje van Hooker komt van de lopende band bij Ford.”

”Ik heb alle muziek van vroeger beluisterd en geanalyseerd. Ik heb geschiedenis gestudeerd. Ik wil alles weten en heb naar zoveel muziek geluisterd Ik ben

daarom een soort gitaarspe-
lende muziekencyclopedie. Ik ben een groot liefhebber van Hooker. De eenvoud spreekt mij aan. Maar mijn stijl is die van jaren zeventig. De blues-rock van Rory Gallagher, Jimi Hendrix en Peter Green. Dat is mijn stijl. En toen ik er mee begon, zei iedereen dat dit niet commercieel was. Vijftien jaar later speel ik de stijl nog steeds.”

Zoektocht

Dat hij dezelfde stijl al vijftien jaar lang speelt, betekent niet dat er niks verandert. “Als ik in een muzikale comfortzone zit, raak ik verveeld. Bijna in paniek. Ik speel als ik denk: nu gaat het iets nieuws brengen. Een A kan echter iedere dag weer anders zijn en klinken. Een ander gevoel opwekken. Voor mij is muziek een constante zoektocht. Ik moet ook altijd iets creëren”, besluit Julian Sas, die af en toe bij Maxguitars in Nijmegen in de winkel staat. Al was het alleen maar om de nieuwste, mooiste en gaafste gitaren en versterkers als eerste uit te proberen. Een privécollectie van veertig gitaren is blijkbaar niet genoeg. ●